

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/1367/2015
Identifikačné číslo spisu:	4108218549
Dátum vydania rozhodnutia:	26.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Oľga Trnková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:4108218549.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľiek 1/ PhDr. Z. U. bývajúcej v D., 2/ JUDr. U. A., bývajúcej v Z. zastúpených JUDr. Jurajom Bílickým, advokátom v Nitre, Farská 9, proti odporcom 1/ auctio, s.r.o., so sídlom v Nitre, Kmeťková 30, IČO: 36 765 121, 2/ Q. U. bývajúcemu v C., 3/ LM Business, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Tomášikova 30, IČO: 36 674 494, o neplatnosť dražby, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 25 C 218/2013, o dovolaní navrhovateľiek 1/, 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 26. februára 2015 sp.zn. 9 Co 170/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Odporcom 1/, 2/, 3/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Nitra rozsudkom z 21. novembra 2013 č.k. 25 C 218/2013-614 návrh (na určenie neplatnosti dražby nehnuteľností z 23. júna 2009) zamietol a odporcom 1/ až 3/ náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení uviedol, že 23. júna 2008 prebehla opakovaná dražba na návrh odporcu 3/, ktorú vykonal odporca 1/ s tým, že nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX, kat. územie D. vydražil odporca 2/. Navrhovateľka 2/ má v predmetných nehnuteľnostiach právo doživotného bývania, ktoré právo jej nezaniklo ani po ich dražbe. Navrhovateľky 1/, 2/ sa neplatnosti dražby domáhali z dôvodu nedodržania špecifikovaných ustanovení zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách (ďalej len „zákon č. 527/2002 Z.z.“). Namietali, že im neboli doručené uvedené doklady ohľadom dražby, že notárovi nebolo zaslané oznámenie o dražbe, že oznámenie o dražbe nebolo zverejnené na úradnej tabuli mesta D. a na predmete dražby, že dražba nebola vyhlásená v lehote 30 dní, ako aj ďalšie nimi špecifikované nedostatky. Následne citoval príslušné ustanovenia zákona č. 527/2002 Z.z. a § 47 ods. 1, 2 O.s.p. S poukazom na právny záver súdov vyšších stupňov (v uvedených rozhodnutiach) dospel k záveru, že pri predmetnej dražbe nedošlo k porušeniu zákona č. 527/2002 Z.z. Konštatoval, že záložné právo odporcu 3/ bolo na predmetných nehnuteľnostiach zapísané v súlade so zákonom a zabezpečovalo existujúci záväzok. Navrhovateľky 1/, 2/ neunesli v konaní dôkazné bremeno a nepreukázali splatenie dlžnej sumy. Naopak, táto skutočnosť bola vyvrátená v konaní vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp.zn. 23 S 230/2007 a v konaní vedenom na Najvyššom súde SR pod sp.zn. 1 Sžo 153/2008. Preto súd nepovažoval za potrebný výsluch svedka S. U., návrh navrhovateľiek na doplnenie

dokazovania v tomto smere zamietol. Zaoberal sa priebehom samotnej dražby, doklady o ktorej sa nachádzajú v spise s tým, že všetky potrebné doklady boli aj navrhovateľkám v súlade so zákonom doručené. Dražba z 23. júna 2008 bola opakovanou dražbou, kedy stačilo, aby bola zverejnená 10 dní pre jej konaním. Notárovi bola dražba oznámená, lebo podľa výpisu zo 4. júna 2008 bola zverejnená v Notárskom centrálnom registri dražieb. Mesto D. bolo požiadané o zverejnenie oznámenia o dražbe na úradnej tabuli a oznámenie bolo aj na úradnej tabuli zverejnené. Termín obhliadky nehnuteľností bol stanovený a skutočnosť, že sa jej žiadny záujemca nezúčastnil, nemôže byť dôvodom neplatnosti dražby. Navrhovateľky sa samotnej dražby nezúčastnili, z ktorého dôvodu nemôžu preukázať nevykonanie dvojitej výzvy a vyhlásenie licitátora. Naopak dražobníkom bola táto skutočnosť potvrdená. Zákon č. 527/2002 Z.z. ani nezakazuje, aby nehnuteľnosti vydražila osoba v príbuzenskom vzťahu s navrhovateľom dražby v prípade fyzickej osoby alebo štatutárneho zástupcu v prípade právnickej osoby. Dražba bola osvedčená notárom v notárskej zápisnici z 23. júna 2008. Napokon to, že dražba bola vykonaná v súlade so zákonom konštatoval aj Krajský súd v Nitre vo svojom rozhodnutí z 2. marca 2011. Na záver súd uviedol, že navrhovateľky predovšetkým namietajú formálne stránky priebehu dražby a existenciu záložného práva. Ale hypotetické zrušenie dražby pre formálne nedostatky by v podstate znamenalo len to, že by sa realizovala opätovne a účastníci majú záujem na hmotnoprávnym vyriešení svojich vzťahov. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Nitre na odvolanie navrhovateľiek 1/, 2/ rozsudkom z 26. februára 2015 sp.zn. 9 Co 170/2014 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.) potvrdil a odporcom 1/ až 3/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Uviedol, že predmetom konania je určenie neplatnosti dražby z 23. júna 2008, predmetom ktorej boli špecifikované nehnuteľnosti s tým, že právo navrhovateľiek 1/, 2/ bolo uplatnené riadne a včas a nedošlo k jeho prekludovaniu. Poukázal na to, že výklad ustanovenia § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z.z. v spojení s § 91 ods. 2 O.s.p. o nerozlučnom spoločenstve už bol judikovaný rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 Cdo 272/2007. Podľa neho lehota uvedená v § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z.z. je stanovená na uplatnenie práva na určenie neplatnosti dražby, ale nie na vymedzenie osôb, ktoré sa musia zo zákona zúčastniť konania ako jeho účastníci. Preto bolo možné rozšíriť okruh účastníkov konania na strane odporcu aj v uvedenej veci. Obdobný bol aj záver vyslovený v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5 Cdo 51/2009. Konštatoval, že pri posúdení, či navrhovateľky majú naliehavý právny záujem na požadovanom určení, súd prvého stupňa vychádzal z právneho názoru vysloveného odvolacím súdom v jeho predchádzajúcom rozhodnutí sp.zn. 9 Co 38/2013 z 19. júna 2013, podľa ktorého zmluva o vykonaní dražby bola uzavretá až po 1. januári 2008, preto vzťahy z nej vyplývajúce treba posudzovať podľa zákona účinného od tohto dátumu. Vtedy už zákon neupravoval potrebu naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti dražby a podľa dôvodovej správy k zákonu predkladateľ ani nevidel dôvod na duplicitnú úpravu naliehavého právneho záujmu podľa § 80 písm. c/ O.s.p. Naliehavý právny záujem je totiž inkorporovaný v žalobe podľa ods. 2 (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4 Cdo 59/2009). Následne sa preto súd prvého stupňa správne zaoberal súladom priebehu dražby so zákonom a dospel k správne právnemu záveru, že nebolo preukázané porušenie ustanovení zákona č. 527/2002 Z.z. Odvolací súd dospel k záveru, že prvostupňový súd dostatočným spôsobom zistil skutkový stav, vo veci zabezpečil všetky potrebné relevantné listinné dôkazy, vykonané dokazovanie vyhodnotil v súlade s § 132 O.s.p., vo veci aplikoval správne príslušné ustanovenia zákona č. 527/2002 Z.z. Preto sa v plnom rozsahu stotožnil s jeho rozhodnutím a jeho odôvodnením, na ktoré poukázal (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa uviedol, akým konaním je dražba, čo je jej účelom, kto sú jej účastníkmi a podrobne opísal jej priebeh podľa zákona č. 527/2002 Z.z., ako aj konkrétne v danej veci. Vysporiadal sa s jednotlivými odvolacími námietkami navrhovateľiek. Námietku týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia prvostupňového súdu považoval za nedôvodnú, pretože súd prvého stupňa sa podrobne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup bol dostatočne odôvodnený a vysvetlený s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a na ním prijaté právne závery. Rozhodnutie prvostupňového súdu obsahovalo náležitosti podľa § 157 ods. 2 O.s.p. a odvolací súd mal za to, že bolo dostatočným podkladom na uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní. Pokiaľ navrhovateľky namietali porušenie § 17 ods. 3 zákona č. 527/2002 Z.z. poukázal na to, že v spise sa nachádza oznámenie o opakovanej dražbe z 3. júna 2008, ktoré bolo doručené všetkým dotknutým osobám a aj do registra dražieb 10 dní pred začatím dražby (§

22 ods. 4 zákona č. 527/2002 Z.z). Námitku, že oznámenie o dražbe nebolo uverejnené na úradnej tabuli mesta D. v rozpore s § 11 ods. 4 zákona č. 527/2002 Z.z. vyhodnotil za nedôvodnú, lebo zo spisového materiálu o dražbe vyplýva, že dražobník zaslal oznámenie o opakovanej dražbe so žiadosťou o jeho zverejnenie mestu D. ešte 5. júna 2008. Podľa uvedeného ustanovenia je obec povinná bezodkladne a bezodplatne takéto oznámenie zverejniť. Teda dražobník si splnil povinnosť podľa § 11 ods. 4 zákona č. 527/2002 Z.z. Navrhovateľky podľa názoru odvolacieho súdu nepreukázali svoje tvrdenie o nesplnení povinnosti vyplývajúcej z § 7 ods. 2 O.s.p. a tiež, že nebolo dodržané ustanovenie § 20 ods. 7, lebo sa na dražbe nezúčastnili. Nebolo preukázané ani porušenie § 17 ods. 1, 2, 3 a 5 zákona č. 527/2002 Z.z. a o dražbe bola daná informácia v súlade so zákonom. Rovnako bola dodržaná oznamovacia povinnosť podľa § 22 ods. 4 v súlade s § 17 ods. 1 písm. a/ až f/ zákona č. 527/2002 Z.z. Napokon za nedôvodnú odvolací súd vyhodnotil aj námitku o nesplnení povinnosti dražobníka o umožnení obhliadky predmetu dražby. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie navrhovateľky 1/, 2/. Navrhli, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Namietali, že postupom súdu im bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Dovolanie odôvodnili § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p., lebo v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 ods. 1 a § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., lebo konanie je postihnuté inou vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tiež, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Poukázali na to, že k odňatiu im možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) došlo tým, že okresný ani krajský súd sa v konaní nevysporiadal s ich tvrdením, že oznámenie na úradnej tabuli mesta reálne zverejnené nebolo. Napriek ich námietke sa odvolací súd, rovnako ako súd prvého stupňa, uspokojil s preukázaním, že dražobník odoslal mestu Hnúšťa toto oznámenie. Súd ale neskúmal, či oznámenie bolo zverejnené na úradnej tabuli mesta a tento postup nebol v rozhodnutí zdôvodnený. Teda konanie pre súdmi nebolo spravodlivé, lebo súdy nevykonali náležité dokazovanie potrebné k náležitému zisteniu skutkového stavu a k rozhodnutiu veci a svoj postup a úvahu o hodnotení potrebnosti alebo nepotrebnosti skúmania zverejnenia oznámenia na úradnej tabuli mesta nezdôvodnili. Takýmto konaním došlo k porušeniu ich práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. V tomto smere poukázali na závery vyplývajúce z citovaných rozhodnutí a na dôvody uvedené odvolacím súdom, s ktorým nesúhlasili. Podľa ich názoru samotná zákonná povinnosť uložená mestu ešte nezakladá právnu domnienku, že zaslaním žiadosti dražiteľa mestu je splnená zákonná podmienka podľa § 11 ods. 4 zákona č. 527/2002 Z.z. Teda, že oznámenie o dražbe bolo zverejnené na mestskej úradnej tabuli mesta D.. Skutočnosť, že dražobník zaslal oznámenie o opakovanej dražbe so žiadosťou o jeho zverejnenie mestu D. neznamená, že samotná táto podmienka je splnená.

Odporca 1/ považoval dovolanie v celom rozsahu za nedôvodné a aj za neprípustné. Stotožnil sa s napadnutým rozhodnutím a podané dovolanie navrhol zamietnuť, resp. ako neprípustné odmietnuť. Uviedol, že navrhovateľkám nič nebránilo v tom, aby si z Mestského úradu v D. vyžiadali potvrdenie o tom, či bolo alebo nebolo oznámenie na úrad doručené a či a kedy bolo vyvesené na úradnej tabuli. Navrhovateľkám nič nebránilo ani v tom, aby súdu navrhli vykonanie takéhoto dôkazu vo forme dožiadania/súčinnosti na Mestský úrad v D.. Nespravili tak, a to bez toho, že by im v tom bránila akákoľvek prekážka. Nespravili tak zrejme preto, lebo im bolo zrejmé, že stanovisko Mestského úradu v D. by potvrdilo doručenie a vyvesenie oznámenia o dražbe. Navrhovateľky totiž nenamietajú, že by oznámenie nebolo zverejnené na úradnej tabuli mesta, ale namietajú len to, že to nebolo preukázané. O tom, že by oznámenie o dražbe nebolo zverejnené na úradnej tabuli mesta nepredložili žiaden dôkaz, nepotvrdili to žiadni svedkovia, dokonca to netvrdili ani samotné navrhovateľky. Navrhovateľky teda vec stavajú do roviny, kedy sa dožadujú preukázania ich tvrdení, ktoré ale preukázať nevedia.

Odporcovia 2/, 3/ sa k dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu.

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Napokon podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O.s.p.

Dovoláním navrhovateľiek nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok, ale potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. V danej veci dovolací súd nevyslovil právny názor, od ktorého by sa odvolací súd odchýlil (dovolací súd predchádzajúci rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z procesných dôvodov - z dôvodu nepreskúmateľnosti) a nejde ani o prípad týkajúci sa neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O.s.p. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie navrhovateľiek 1/, 2/ proti potvrdzujúcemu rozsudku nie je podľa ustanovenia § 238 O.s.p. prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p. (či už to účastník namietal alebo nie) sa Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o nepodanie návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, o odňatie možnosti konať pred súdom a o rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Vady konania podľa ustanovenia § 237 ods. 1 písm. b/až g/ O.s.p. navrhovateľky nenamietali a ich existenciu po preskúmaní veci nezistil ani dovolací súd.

Navrhovateľky namietali, že postupom súdov nižšieho stupňa im bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. významná ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto svojím postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Pokiaľ ide o námietku navrhovateľiek spochybňujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu veci, či nesprávnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Z obsahu dovolania navrhovateľiek je zrejmé ich námietka, že súdy nesprávne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania. Dovolací súd poukazuje na to, že nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov nie je uvedené medzi prípustnými dôvodmi dovolania, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 241 ods. 1

písm. a/ až c/ O.s.p. Pre tento záver svedčí i ustanovenie 243a ods. 2, veda druhá O.s.p., ktoré ustanovuje, že dovolací súd nevykonáva dokazovanie. Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Z § 132 O.s.p. vyplýva, že dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Pri uplatnení zásady voľného hodnotenia dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Iba výnimočne zákon súdu ukladá určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O.s.p.). Ťažisko dokazovania je v konaní na súde prvého stupňa; skutkové závery tohto súdu je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 ods. 3 až 5 O.s.p.). Súd rozhodujúci o dovolaní nepreskúmava správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to už len z toho dôvodu, že v konaní o tomto oprávnom prostriedku nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy; na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu totiž nemá možnosť dôkazy sám vykonávať (§ 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.). Keď najvyšší súd nemôže vykonávať dokazovanie, tak nemôže iba na základe súdnych spisov, preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov súdom, lebo si nemôže pre svoje rozhodnutie zabezpečiť rovnaké podklady a predpoklady doplnením alebo zopakovaním dokazovania, aké mal súd, ktorý dôkazy hodnotil.

Z obsahu dovolania tiež možno vyvodiť, že podstatná námietka navrhovateľiek, z ktorej vyvodzovali vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., t.j. odňatie im možnosti konať pred súdom spočívala v tom, že súdy neskúmali zverejnenie oznámenia o dražbe na úradnej tabuli mesta D.. Splnenie tejto povinnosti, vyplývajúcej z § 11 ods. 4 zákona č. 527/2002 Z.z., vyvodzovali len z toho, že dražobník si splnil svoju povinnosť a odoslal oznámenie o dražbe so žiadosťou o jeho zverejnenie mestu.

Z odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového ako aj odvolacieho súdu však vyplýva, že súdy nižšieho stupňa sa dôsledne vysporiadali s tým, či predmetná dražba prebehla v súlade so zákonom a zhodne dospeli k záveru, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané porušenie ustanovení zákona č. 527/2002 Z.z. Konkrétne ani jeho ustanovenie § 11 ods. 4, podľa ktorého ak sú predmetom dražby uvedené nehnuteľnosti dražobník, je povinný najmenej 15 dní pred konaním dražby zverejniť oznámenie o dražbe alebo oznámenie o opakovanej dražbe na úradnej tabuli obce, na ktorej území sa predmet dražby nachádza. Obec je povinná bezodkladne a bezodplatne takéto oznámenie zverejniť.

Odvolací súd námietku navrhovateľiek v tomto smere vyhodnotil za nedôvodnú, lebo zo spisového materiálu nesporne vyplýva, že dražobník zaslal oznámenie o opakovanej dražbe so žiadosťou o jeho zverejnenie mestu Hnúšťa 5. júna 2008, pričom podľa citovaného ustanovenia bolo mesto povinné takéto oznámenie bezodkladne a bezodplatne zverejniť na úradnej tabuli mesta. Preto súdy vychádzali zo záveru, že si dražobník povinnosť vyplývajúcu z tohto ustanovenia splnil. Treba prisvedčiť konštatovaniu odporcu 1/, že navrhovateľky v konaní nepredložili žiadny dôkaz preukazujúci ich tvrdenie, že oznámenie o dražbe nebolo zverejnené na úradnej tabuli mesta Hnúšťa, t.j. že by si mesto nesplnilo povinnosť vyplývajúcu mu z § 11 ods. 4 zákona č. 527/2002 Z.z.

Navrhovateľky napokon namietali aj inú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p.).

Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľov boli opodstatnené, (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľmi vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237

O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne) použil správny právny predpis a či ho (ne) správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne) správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad v danej veci nešlo). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je ani procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f / O.s.p., lebo ani (prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkom konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (pozri napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010). Preto dovolací súd (s ohľadom na zdôrazňovanú právnu úpravu dovolacieho konania) nemohol preskúmať rozhodnutia súdov nižších stupňov vo vzťahu k námietkam navrhovateľiek z hľadiska správnosti ich právnych záverov v uvedenej časti. To isté sa týka aj tzv. inej vady konania, majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorú možno namietat' len v procesne prípustnom dovolaní, o taký prípad v potvrdzujúcom rozsudku odvolacieho súdu nešlo.

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že prípustnosť dovolania navrhovateľiek nemožno vyvodit' z ustanovenia § 238 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľiek podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol.

V dovolacom konaní úspešným odporcom vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľkám, ktoré úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky im náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože odporca 1/ nepodal návrh na náhradu trov tohto konania a odporcom 2/, 3/ žiadne trovy tohto konania nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.